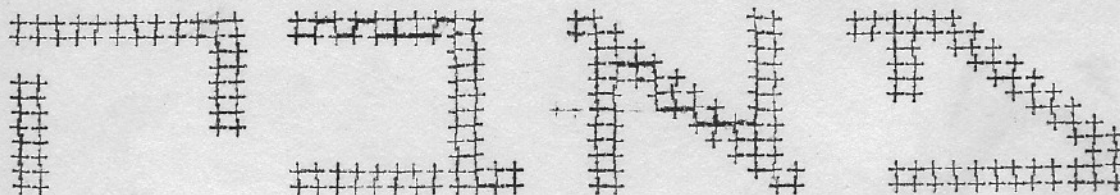

דגל ה

בגליון זה:

1. הדרו-סין: הרפתקאות ביכסון ומלחמת העם (עמ' 1)
2. המזרח התיכון: ההפוגה (עמ' 4)
3. על יהודי ברית המועצות (עמ' 10)
4. במפעלים: איך להיאבק כדי לבצע (עמ' 15)
5. ארצות הברית: הסטודנטים והמחפכה (עמ' 20)
6. עדות המזרח (מאמר סובי) (עמ' 24)
7. מי אנחנו (עמ' 31)

אפריל 1971

המען להתקשרות: ורד, ת.ד. 4981, חיפה

פרסום מס' 4

הודו=סין: הרפתקאות ניכסון ומלחמת העם

המלחמה התוקפנית המבוהלת ע"י האימפריאליזם האמריקאי בגד עמי הודו=סין קיבלה במסך החורשים האחרונים מימדים חדשים. ההתפתחות של התמודדות זו בין מכוונת המלחמה של הבוסים היאנקים לבין המוני דרום מזרח אסיה, הגיעה לדרגות חדשות מבחינה איכותית. אחרי המהפכה הימנית המבויסת בקמבודיה, אחרי הפלישה ה"דרום ויאטנמית" לאותה ארץ ואחרי ההתערבות האמריקאית הישירה - אחרי כל אלה הגיע עכשיו תורה של לאוס. עכשיו סופכים התוקפנים האמריקאיים את אישם על ארץ זו וצבא השכירים שלהם קוצר את קציר המוות שזרעו עבורו אדוניו האימפריאליסטים. מפלת האימפריאליזם בדרום ויאטנם, שכבר הביאה ב-1965 להתקפות על הרפובליקה הדמוקרטית של צפון ויאטנם, גרמה עתה להרחבת המלחמה לכל חצי האי ההודו=סיני.

מפלה זו הביאה גם להתפכחות מהאסליות האחרונות של אלה אשר האמינו בתמימות כי פתיחת שיחות פריס יחד עם לחץ גובר של דעת הקהל העולמית - והאמריקאית במיוחד - סימנה את תחילת היציאה האמריקאית מהבוץ הויאטנמי.

עתה כבר ברור כי "ויאטנמיזציה" של המלחמה פרושה "ויאטנמיזציה" של כל דרום מזרח אסיה. ברור שזהו חלק מאסטרטגיה התקפתית עולמית של האימפריאליזם שנועדה לחסל את הכוחות המהפכניים באזור, כצעד ראשון במשימה הגדולה

להעמיק עוד יותר את בידודה של סין. זוהי אסטרטגיה שלפי אמונתם של האימפריאליסטים תיצור את התנאים המסוגלים למוטט את המסטר הקומוניסטי בסין.

האמת היא שונה מכפי שמדמים אותה לעצמם האימפריאליסטים. כי למרות אבדות כבדות מאוד סבילו הכוחות המהפכניים, למרות אופטימיזם הנובע משכנוע עצמי שמפגיבים האמריקאים ובני בריתם בסייגון ובפנום-פן - למרות כל אלה המילה האחרונה בהודו=סין הייתה ותהיה שייכת למלחמת העם.

האימפריאליסטים ילמדו (ולמעשה הם לומדים יום יום) שאפילו מלחמת

השמדה המבוהלת בסיוע הטכנולוגיה המסוכללת ביותר ושלרשותה עומדים מטאבים תעשייתיים בלתי מוצגלים, איננה יכולה להצליח כנגד מלחמת העם. כי מלחמת העם פירושה התארגנות מודעת של ההמונים הרחבים, סולידריות ותאום של המאבקים הסובים, החכמה, התבונה והגבורה הבלתי גדלים של ההמונים העובדים.

מלחמת העם, שהצלחתה בדרום ויאטנם גרמה להרחבת התוקפנות, תביט את התוקפנים גם בקמבודיה ובלאוס, ואפשר לצפות שהצעד הנואס הבא של סליטי ארה"ב יהיה מכוון בגד צפון ויאטנם.

גם שם הם יקבלו את הסייעור שלהם.

יש בלי ספק גם צדדים פחות בהירים במערך הכוחות העממיים בהודו=סין. ממסלת "הליכוד הלאומי" של קמבודיה, בראשות הנסיך ה"ניטרלי" לשעבר סיהנוק ממסיכה לדבר על ליכוד לאומי, על גבולות קדושים, על ניטרליזם ועל מצע לאומי - כאילו לא למדה את ליקחי תבוסותיה בעבר. הויאטקונג מציג עד היום "מסרה" לאימפריאליזם האמריקאי, על יסוד עצמאות דרום ויאטנם והתחייבויות לכבד את הדמוקרטיה הבורגנית ורבות המפלגות. המנהיגים הצפון ויאטנמים נמנעו מנקיטת עמדה ברורה בסיכסוך הסיני=סובייטי (מהלך שבלי ספק הוכתב ע"י צרכים חמריים וחופים וממסיות), דבר שניטרל בחלקה את עצמאותם המדינית - כפי שהתבטא הדבר בהצדקת הפלישה לצ'כוסלובקיה מצד הכוחות הסובייטיים באוגוסט '68.

אך הסתייגויות אלו, שחובה מהפכנית היא לבטאן - אינן יכולות בשום פנים ואופן לפגוע בסולידריות שלנו עם המוני דרום מזרח אסיה הנאבקים נגד האימפריאליזם. הסתייגויות אלו גם אינן מתעלמות מהעובדה שקביעת דרך פעולה מהפכנית בלתי מתפשרת היא בראש ובראשונה שאלת הויכוח הדמוקרטי בין השורה וההנהגה בקרב הארגונים ההמוניים שם, ולא תפקידם של מהפכנים מחוץ לזירת המאבק.

מצדנו, עלינו לתמוך ללא תנאי בטוחמי החרות ההודו-סיניים, כי המסך מאבקם האמיץ הוא תנאי הכרחי לרדיקליזציה המתמדת שלו לקראת פרוגרמה של דיקטטורה פרולטרית. והדרך היחידה בה אנו יכולים לעשות זאת היא בהגשמת סיסמתו של צ'ה גווארה בזירת המאבק שלנו: "לפתוח עוד ויאטנם, עוד שניים, שלושה ויאטנם - עד שעמי הודו-סין לא יהיו עוד בודדים במאבקם.

המזרח התיכון: ההפרגה

בזירה שלנו (ושיהיה ברור שאנו מתכוונים למזרח התיכון כולו ולא רק לישראל=פלסטין) הדברים נראים טובים משבדרום מזרח אסיה, ולא רק מסום שאנו רואים אותם מבפנים. אמנם הבעיה ההסטורית היסודית של המזה"ת דומה לזו של הודו-סין, ושל הודו, ושל אינדונזיה, ושל אפריקה ושל דרום אמריקה. זהו הצורך להביס את הריאקציה המקומית, למגר את האימפריאליזם ולהגשים - אחת הבהגאו המהפכנית של מעמד הפועלים - איחוד לאומי, תיעוש ולימוד הדמוקרטיה כנגדים בסיסיים לבניית הסוציאליזם. אך המבנה של מסוואה הסטורית זו במזרח הערבי - מסגרת מאבקו המיידית - מותנה בגורמים מיוחדים.

כמה מגורמים אלה הם אובייקטיביים וסייכיים להסתגלות, לסוציולוגיה ולכלכלה של המזוה"ת: קירבתו למערב, הרקע של השלטון הצותומני, חלוקת האזור בין מעצמות אימפריאליסטיות טובות וחזוק חלוקה זו לאחר התקופה הקולוניאלית. האופי של בעיית המיעוטים הלאומיים והדתיים, החסיבות המספרית של הזעיר-בורגנות והלומפן-פרולטריון, הפיצול הסבטי והפיאודלי של חתודעה החברתית, החיוניות הכלכלית והאסטרטגית של האזור לגבי האימפריאליזם המערבי - כל אלה מצביעים בברור על הסיבות להבדל שבין הודו-סיין לבין המזוה"ת.

כמה מגורמים אלה הם סובייקטיביים, כמו למשל בוחן של האידאולוגיות הלאומיות הבורגניות והעדר הנהגה מהפכנית מתאימה בתקופת 40 השנים האחרונות - מחדל שאיפשר את הטיית המאבקים ההמוניים לכיוונים ריאקציוניים ורפורמיים. גורמים אלה מבטאים את הפיגור של אזורנו כבחציבת ההתפתחות המהפכנית, שהבעיה הפלסטינאית והישראלית הן חלק מסוים שלו. הם גם מביאים לכך שהמזוה"ת מראיג את האימפריאליזמים הרבה פחות מאשר דרום מזרח אסיה. כי כאן נראה שהמוסים הינקים ובעלי בריתם המקומיים, המסתייעים בלאומנים רפורמיסטיים ובמגיניהם הסובייטים, רוכבים על הטוט. נראה שהם מסוגלים, בהתאם לרצונם, לכוון את הרדיפות נגד הפלסטינאים ע"י ממסלות ערב ולבודד אותם. להפחיד את

הכוונות ה"מתקדמים", לחזק את עמדתה הצבאית והכלכלית של ישראל ולכפות על עמי האזור את ה"סלום" שלהם. כלומר: עוד כמה שבועות של סיבה מתוקה לאילי הנפט ומסרתיים.

הקווים הכלליים של תכנית זו ידועים היום היטב. תכנית הסלום של חוסיין תכנית סיטו, החלטת מועצה"ב מנובמבר 67, תכנית רוג'רס, סליחות יארינג, סיחות ה=4, סיחות ה=2, הצעות סאדא וכו' - כולם מתארים את אותה תמונה: הם מבטיחים להחזיר את ה"שטן" אל תוך הבקבוק, לסלק מהשטח את איום הויאסבטי-וציה, לפרק את הארגונים הפלסטינאים, לקחת מישראל חלק קטן מכיבושה האחרונים, ולקרוא לזה סלום.

למרות ההסכמה הסודרת בין ה"גדולים" מתעכב ביצועה של תכנית זו באופן מסוכן. הפסקת האש לאורך תעלת סואץ כבר גמרה את הקריירה שלה בתור התחייבות פורמלית של שני הצדדים. ההרגשה הנוכחית היא ש"משהו" הולך ומתקרב, אך איש איבנו יודע לבטח אם זהו הפתרון המדיני או חידוש המלחמה. כי זוהי רק הפוגה במלחמת מאה השנים סטרייה עדיין חיים, וסאדא לא יסלה את עצמו בענין זה.

אחד מסרטי הסיכסוך, והעצם העיקרית התקועה בגרובם של האימפריאליסטים

וירידיהם, היא התנגדות העם הערבי הפלסטינאי לדכוי ולגיסול. זהו סרובם של הפלסטינאים לחתום על תעודת המוות שלהם עצמם.

התארגנות פלסטינאית עצמאית לפני '67 כבר היוותה את אחד הגורמים שהובילו למסבר של מלחמת יוני, למרות שהיתה מוגבלת וללא מסמעות כמותית כל שהיא. ההתנגדות והגרילה בסטחים הכבושים ולאורך הירדן לאחר המלחמה, הפכו את הארגונים הקטנים להנהגה פוסנציאלית עבור המוני הפלסטינאים המפוזרים בישראל, בסטחים הכבושים, בלבנון ובירדן. התארגנות מזוינת אוטונומית של המוני הפליטים הייתה עשויה להוות מ הירות סכנה רצינית לגבי המסטרים הערביים הריאקציוניים, וכשהתברר שצריך לחסל את הפלסטינאים לפני שיוכל להתגסס סלום אימפריאליסטי באזור, הם הזדרזו להעמיד את הצבא והמסטרה שלהם לרשות האימפריאליסטים.

ישראל לבנון וירדן קיבלו על עצמן את העבודה.

תנועת הסיחרור הפלסטינאית ספגה במסך הסנה האחרונה את הספלות הרציניות ביותר, והיא נאלצה לסגת מכמה עמדות אותן כבשה לאחר '67 בלבנון ובירדן. מפלות אלה באו לה עקב היותה מודרכת בחלקה הגדול ע"י מנהיגים זעיר-בורגניים אשר ברתעו מלקרוא להמוני העולם הערבי להצטרף אליהם במאבק מסותף

נגד העמדות הטובות של האימפריאליזם באזור. הם העדיפו ליהנות מהתמיכה המורעלת של הריאקציה הערבית, ולהציל את ה"ליכוד הלאומי" הערבי בין מבצלים ומנוצלים, בין העם ואויביו.

אך אלה הטוענים כי הפלסטינאים גמורים וכי כבר אינם מהווים מכסול להסדר מדיני אימפריאליסטי, אינם רואים שהם מקועים באסלייה שכאילו יתכן דו קיום בטלום בין תבועה עממית לבין מסטרים אנטי מהפכניים, או כאילו בצחובם של הפלסטינאים הוא ענין של כמה שנים ולא של עשרות שנים. ההמונים הפלסטינאים עדיין קיימים למרות אלפי הקרבנות שבפלו תחת מכות הציונות והריאקציה הערבית, כס"הפטריזמים" הערביים המקצועיים - ממסלות מצרים ועירק - עומדים מהצד.

המונים אלה מבינים היום יותר טוב את התלות ההדדית של מאבקם ושל הפלתם - בדרך מהפכנית - של כל המסטרים הערביים הקיימים. (פרט לרפובליקה העממית של דרום תימן, שסם ההנהגה מתכוונת להסאיר את הדלת פתוחה להתפתחות מהפכנית נוספת ולגיוס ההמונים.)

העמדה הנכונה של הסמאל הפלסטינאי (חזית דמוקרטית עממית לסיחרור פלסטין וחזית עממית לסיחרור פלסטין), שלפיה הדרך היחידה לסיחרור הסטחים

הכבושים עוברת דרך תפיסת השלטון בעמאן, ברורה היום יותר לעיני הפלסטינאים וההמונים הערביים מאשר לפני מלחמת ה"אזרחים" בירדן. תחת לחץ הסורה והסמאל התחילה כל תנועת ההתנגדות לערוך ביקורת עצמית רצינית ביותר לגבי "תסימותה" בעבר.

למרות החולשה האירגונית של התנועה הפלסטינאית כיום, עדיין לא בעלמה הספעתה הפוליטית על ההמונים הערביים. כמו שבאמר: "היה זה הפסד של קרב אחד, אך לא של המלחמה."

למרות החולשה הארגונית של הסמאל המהפכני ברוב ארצות המזרח הערבי (פרט לדרום תימן ולארצות הצפרץ), עדיין לא מוכנים ההמונים הערביים להכנע בפני הקואליציה הבינלאומית שבועדה לכפות עליהם השלמה עם תבוסתם. המסטרס השואפים לפטרה, המחזיקים בעמדה דו-משמעית - כמו זו של יורסי באצר ברע"מ - אננם יכולים ללכת בצורה יותר סדי מהירה ובולטת לקראת "הסדר" עם ישראל, פן יאבדו את האמון סרוכסים להם המונייהם. אבדן אמון זה יעלה להם גם באבדן ערכם בעיני האימפריאליסטים.

אלה הם הגורמים המקסים על המסטרס הערביים ה"מתקדמים" כביכול, לקבור באמצעות "הסדר שלום" את אותם העקרונות שבסמם הם סולטים. העתיד הקרוב יוכיח

אם אפשר להתעלם מהלחץ הבלתי פוסק של ההסוגים הערביים ומקומה של התנועה הפלסטינאית, בחסכון הגלובלי של יחסי הכוחות.

על יהודי ברית המועצות

ישראל מתמודדת עתה עם בעיה דומה לזו של המסחרים הערביים: היא רוצה לעמוד בלחץ של אדוניה האיימפריאליסטים מן המערב מצד אחד, כשמצד שני היא חייבת להחזיק מעמד מול דעת הקהל הארכי "פטריוטית" שלה, שעליה מבצחת האופוזיציה של מפלגות הימין. עלינו להודות שהיא עושה את זה היטב, היות והיא מסוכנעת שידידי ישראל בקרב סליטי ארה"ב לעולם לא יעמידו אותה במצב שיסכן את מעמדה בתור האיס החזק של המערב באזור.

ויותר מזה. הלחץ האמריקאי על ישראל הוא חלש, ובחלקו הגדול איבנו אלא הצגה דיפלומטית אליה אפשר לצרף את ההבטחות החוזרות וביטבות כי לעולם לא יכפו על ישראל יציאה מהסטטוס סנכבסו. אבל אם קיים בכלל לחץ כל שהוא, הוא מאזן ע"י לחץ ציוני המופעל על ממשלות ודעת הקהל במערב. זהו לחץ סבועד להסיט את הויכוח משאלת התפססות הישראלית לסאלת השטבל היהודי העולמי ותפקידה של ישראל בתור מקלט לקורבנות האנטיסמיות. המכסיר העיקרי בו הסתמסה

הציונות במסחק הזה היה גורלה של יהדות ברית המועצות.

הרבה רעס התחולל סביב הענין הזה, ולא רק בישראל אלא בכל ארצות המערב. אנשים רבים מאוד – וביניהם אנשי קידמה – גפלו בפח התעמולה. בסלב זה אנו רואים כהכרחי להציג את עמדתנו לגבי שאלת יהודי ברית המועצות, ולהבהיר כמה בקורות מעבר לכל אפשרות של אי הכנה.

אנו טוענים כי אנשים האמורים להיות סטריאליטטים צריכים להיות מסוגלים להבדיל בין בעיה לבין ניצול של בעיה. בין שאלה אמיתית לתשובה מזוייפת. אין ספק כי קיימת בעיה יהודית בבריה"מ. כל מי שמכחיש זאת רק מעורר חסדות לגבי המניעים הסובבילים אותו להכחשה זו. יש בעיה יהודית בבריה"מ. הבעיה היהודית היסבה של האימפריה הרוסית עדיין לא מצאה את פתרונה, למרות שהגורמים היסודיים לפתרון זה כבר היו כלולים במהפכת אוקטובר.

אך הבעיה היהודית בבריה"מ איננה תוצר המסטר הסובייטי. היא שריד שבותר עוד מהמסטר הישן, והיא מהווה תוכחה חותכת לאופי הבלתי גמור של המהפכה החברתית באימפריה הרוסית אפילו 54 שנים אחרי שכבר הפכה לברית המועצות. המסך קיומה של בעיה זו איננו תוצאת לונאי של הסוציאליזם, אלא אחד הבטויים בהם מתבטאת גזויעתו של הסוציאליזם עוד בטרם הוגשם; את המסך קיומו ותחייתו של

אך יהודי ברית המועצות אינם הקורבנות היחידים של הדכוי הביורוקרטי או של בעיות לאומיות שלא באו על פתרונן. עד כמה שאפשר לבחש מדבריהם שלהם הרי הם במצב טוב יותר מזה של כמה לאומים לא רוסים אחרים ב"ברית" המועצות, כמו הטטרים למשל, שלאומיותם בוטלה ע"י צו מינהלי בתקופת סטלין. הלוא היה זה לבין עצמו סביקס לחסוף את פרצום של "הקולוניזטורים הרוסים הפועלים תחת מסיכת הסוציאליזם"!

הבעיה היהודית בברית"מ היא תוצאה של אי הסלמת המהפכה החברתית, וגם מיקרה מסוים אחד בלבד של דכוי לאומי במסגרת הרחבה הזאת של הסתלטות הביורוקרטיה חרביזוטיסטית הרוסית על עמי ברה"מ. המסך קיומה של גזענות אנטי יהודית, ואפילו תחיתתה; הגיטה האבהית והמסטרית לחילופין של שלטונות ברה"מ לגבי הסאלה היהודית; הלכי הרוח הלאומניים המוצאים חד בליבם של חלק מבני הציבור היהודי - כל אלה הם סימנים לפריחתה של האידאולוגיה הבורגנית, 54 שנים לאחר מהפכת אוקטובר הגדולה. כל אלה מראים עד כמה היא עוותה. עתה עלינו להבהיר את עמדתנו לגבי התארגנותם של חלק מיהודי ברה"מ בתאום עם התנועה הציונית העולמית, הבורגנות היהודית האמריקאית ומדינת

ישראל. כי זוהי התארגנות ריאקציונית באופן יסודי אשר איננה עושה דבר כדי לפתור את הבעיה, אלא להיפך. התארגנות זו מנצלת את הבעיה היהודית כדי לקדם את המטרות האנטי מהפכניות שלה. כל סולחי המכתבים, כל הקזקובים, כל הפייגבים והריגרטים אינם חלק של שום תנועת סחרור יהודית. הם אינם בונים על תהומים היהודיים בתוך ברית המועצות, אלא על הלחץ המופעל על סלטובות ברה"מ ע"י סוכנויות האימפריאליזם המערבי, יהדות אמריקה, מדינת ישראל והתנועה הציונית העולמית.

הם אינם מתכוונים לשנות את המסטר בברה"מ אלא לחזק את ישראל ולהגביר את הלחץ המערבי על הקרמלין. כלומר: להעמיק עוד יותר את תהליך הקונטרבולוציה. הם אינם מכירים בזכויות של לאומים לא רוסים אחרים בברה"מ, או בניצול הביורוקרטי של מעמד הפועלים של כל האומות שם, כולל הפרולטריון הרוסי. הם רק רוצים לעזוב, ולהצטרף למולדת "סלהם" על האדמה המופקעת של כרמיהל או בסיכונים החדשים בירוסלים המזרחית הכבושה. הם שואפים להצטרף ישר לביורוקרטיה ה"לאומית" של המדינה הציונית, או אפילו ישר לארה"ב, לתוך סורות הליגה להגנה יהודית הביאו-פסיסטית.

אנו מתנגדים לזרם זה באופן מוחלט. אנו סבורים כי חובה עלינו להצהיר שהמחתרת הציונית בברה"מ המנצלת - כפי שהציונות תמיד עשתה - את האומללות

האמיתית של המובי היהודים, היא אויבנו, כפי שהיא אויבת של עמי ברית
המועצות ושל תנועות הסיחרור בעולם, כפי שהיא אויבת של הקידמה והמהפכה
הסוציאליסטית.

אנחנו רואים כאן בישראל את ה"חלוצים" וה"גיבורים" של הציונות הסובסטית.
אלה סמייד ברגע בו הם מגיעים הנה הם מצטרפים לסורות המפד"ל או למרכז גח"ל,
ומחזקים עוד יותר את האגף הימני הקיצוני, הפסיסטי הגלוי, של הציונות. הם
גם מחזקים את הלכי הרוח הגזעניים כלפי היהודים בני ערות המזרח.

אנחנו לא ניתן להפחיד ע"י טחיטה מוסרית, ואנו לא בצדיק אותם מחסס פן
ביחס לסותפים לדכוי הלאומי של המובי היהודים הסובייטים, אלה הנסאדים שם
ואינם כותבים מכתבים לאו-טבט ולגולדה מאיר.

לאלה אנו אומרים: האנטיסמים, טובאי היהודים בשל היותם יהודים - אלה
הם אויבי האנושות. האנטיסמים הסובייטים הם אויבי כל עמי ברית המועצות.
מאחוריהם עומדים האויבים האנטי-סליים, אלה סמנותיהם קפיטליזם,

אימפריאליזם פשיזם וביורוקרטיה.

התשובה היא במאבק למען דמוקרטיה. התשובה היא המהפכה הסוציאליסטית.

תוך כדי היסענות על ארצות הברית, על ישראל ועל לחץ הבורגנות המערבית, אתם

רק מחמירים, ולא פותרים את בעייתכם.

עליכם, כמו עלינו, להביס את הלאומנים הריאקציוניים שלכם. רק כך תוכל
לשחרר את עצמכם, את עמכם, את האבוסות. אל תלחבו לסורי הסקר הציוניים
להסלות אתכם כאילו הברירה העומדת בפנינו כאן היא טובה. כי העבר המדוכא
סנהפך לאדון חייב לפחות לדעת עד כמה טובא כל אדון.
הסכנות הפיזיות המרחפות על יהודי ישראל הן הרבה יותר אמיתיות מאשר
הדכוי התרבותי של ה"יהדות" בברית המועצות. וכאן - כמו בכל מקום - הברירה
היא ריאקציה ודכוי או נצחון המהפכה, כלומר: נצחון מעמד הפועלים והמוני
העמלים הרחבים.

והמונים אלה אינם יהודים בלבד - לא בברית ולא במזרח התיכון.

במפעלים: איך להיאבק כדי לנצח

לפעמים סיכסוך עבודה אחד, ואפילו סהסתיים בצבוסתם של הפועלים, יכול
ללמד אותנו הרבה מאוד איך להמסין להיאבק ואיך לנצח. כך למשל כדאי מאוד
לבחח מיקרה שהיה באחד המפעלים באזור תל-אביב.
במפעל זה - סבו מתנהלת העבודה לפי שיטת הנורמות והפרמיות - התקבלו

לעבודה מספר רב של פועלים ערביים. ההנהלה, המתייחסת אל הפועלים היהודיים כמו אל בהמות, התנהגה עם הפועלים הערביים אפילו יותר גרוע. גם רבים מבין הפועלים היהודיים היפנו את הרוגז והכעס שלהם על המצב הקשה, בגד חבריהם הערבים.

הפועלים הערביים הבינו שהם מוכרחים לקנות את כבודם ע"י כך שיוכיחו את עצמם בעבודה. הם הגבירו את קצב עבודתם, ועשו באופן קבוע גורמה יותר גבוהה מהמקובל.

כתוצאה מכך החליטה ההנהלה להעלות את הנורמה לכל הפועלים באותה מחלקה. ועכסיו התמונה ברורה: בעזרת התעמולה על ליכוד לאומי, על חברית סיס כאילו בין הבוטים היהודיים והפועלים היהודיים בגד כל הערבים, הצליחה ההנהלה לסכסך ולגרום לתחרות בין פועלים יהודים וערבים. ואחרי שהפועלים היהודיים גרמו לצד ההנהלה ומדיניות הממשלה - שהיא מכו סחוטבים "לטובת היהודים" - היה למעבידים יותר קל לנהל את המלחמה שלהם.

הם דפקו את כל הפועלים במפעל, ערבים ויהודים כאחד.

מהו הלקח שאנו צריכים ללמוד מפרשה זו?

המלחמה של הפועלים בישראל - ובעצם בעולם כולו - מתנהלת במיסורים

רבים מאוד, סביב בעיות רבות וסוגות ובאמצעים מגוונים לא פחות. פועלים באבקים למען העלאת השכר, למען השבת התנאים הסוציאליים ולמען כבודם האנושי. הם עושים זאת בדרך של שביתות, שביתות האשה, הפגנות ואפילו חבלה במכונות ובתוצרת. במקומות רבים בעולם לא היססו הפועלים אפילו לקחת גסק ביד ולהלחם בגד המעבידים, והממשלה שלחה את חייליה ושוטריה לעזרת המעבידים ובגד הפועלים.

גם בישראל לא היססו שוטרים להכות פועלים שיצאו לרחוב ודרשו את המגיע להם. בכמה מיקרים הצליחו הפועלים להגשים את תביעותיהם. בהרבה מקרים אחרים הם רומזו, ועד לפני שהספיקו ליהנות ממהשגים של מאבקם הטילה הממשלה מיסים חדשים, יוקר בוסף וחוקי עבודה גוקשים יותר.

מכל זה ברור דבר אחד: אין, ולא יכול להיות שיתוף אינטרסים בין הפועלים לבין הממשלה והמעבידים על בסיס של "ליכוד לאומי" כל שהוא. כל מאבקי הפועלים הם חלק ממלחמה גדולה אחת – מלחמה שבה חייבים הפועלים להרוס לגמרי את המיבנה הכלכלי, המדינתי, החוקתי והמספטי הקיים ולהקים סדר חברתי חדש שבו ישלטו הפועלים והאכרים – זאת אומרת העם – ולא מסרתי המעבידים המתחפשים ל"בבחרי העם".

כל זמן שלא בראה את הדברים בצורה כזו, כל זמן שלא נבין שהאוייב הוא

משותף לכל הפועלים - היהודים והערבים, עובדי החקלאות ועובדי התעשייה -

יהיה לבו יותר קשה לבצח. כל זמן שלא בראה שהמאבקים הקטנים והגפרודים סמבליים

פועלים בכל מפעל הם חלק מהמלחמה הגדולה - יצליחו המעבידים והממשלה לרמות

אותנו, לסכסך בינינו, ובסופו של דבר לדפוק אותנו.

אבל מפרסת המפעל התל-אביבי אבחנו יכולים ללמוד לא רק על צורתו

הכללית של המאבק, אלא גם כיצד להילחם על סיפור תבאי העבודה ועל השגת

זכויות יסודיות כמו מסכורת הוגנת, תבאי בטיחות, תבאים סוציאליים, וכולי.

הפעם בתייחס רק לאחר מבוטאי המאבק: שיטת הנורמות והפרמיות.

פועלים רבים חושבים שזוהי השיטה הצודקת ביותר: מי שעובד יותר -

מקבל יותר. המאבק צריך רק להתנהל סביב הדרישה להקטין את הנורמות ולהגדיל

את הפרמיות, אבל השיטה עצמה טובה.

העובדה שגם המעבידים חושבים שזוהי השיטה הטובה ביותר צריכה לעורר

בנו חשד רציני.

כי מסתבר שהשיטה הזו מאפשרת להנהלה לעורר תחרות בין הפועלים ולסכסך

ביניהם, וכאשר זוכה פועל או קבוצת פועלים בתחרות הזו - המרוויח היחיד

ארה"ב: הסטודנטים והמהפכה

כל מי שסם לב, אפילו במידה קטנה, לבעשה בארצות הברית, איבבו יכול להתעלם מהתסיסה העצומה שעברה בתקופה האחרונה על הנוער האמריקאי בכלל ועל הסטודנטים בפרט. לעומת זאת מדברת היום העתונות - האמריקאית והישראלית - על כך שסקט סודר ברחבי האוניברסיטאות בארה"ב. אותה עתונות מנסה להוכיח כי צדקה כאשר הסבירה שמרידות הסטודנטים אינן אלא תסיסה זמנית בקרב הנוער האמריקאי, וסעם התבגרותם של בני נוער אלה יסוב הסקט לקדמותו.

מה באמת קורה היום עם אותם סטודנטים רדיקלים? האם בכלל יש להם תפקיד - בתור סטודנטים - במהפכה בארה"ב, ואיך הם רואים את השאלה הזו? בחרבו לבתח את התפתחותו של ארגון סטודנטים אחד ואת יחסו לכוחות האחרים בתוך החברה האמריקאית, ולבסות ללמוד מכך על הסבוי שעובר היום על הסטודנטים בארצות הברית בכלל.

בתחילת שנות ה-60 נוסד הארגון "סטודנטים למען חברה דמוקרטית" הידוע יותר בשם ס.ד.ס. במהותו היה זה ארגון ליברלי, ובסנים הראשונות לקיומו התרכזו כל פעולותיו במיסור המאבק הדמוקרטי=ליברלי. חברי הס.ד.ס. קיימו

הפגנות ועצרות הזדהות עם מאבקם של כוסיים ליברלים מסוגו של מרסין לותר קינג, ואף תפכו הלינדון ג'ונסון בבחירות לנשיאות ארה"ב כדי לסנוע את מניין של בארי גולדוואטר הגזעני.

ארגון הסודנטים זה התפקח מאסליית ג'ונסון כאשר התברר להם שהוא איבנו עומד לסיים את המלחמה בוויאטנם, ושהוא מבצע בדיוק את מה סגולדוואטר הגזעני הבטיח לעשות אם יבחר. ב-1965 בערכה הפגנת הסודנטים ההמונית הראשונה נגד המלחמה בוויאטנם, ואז החלה למעשה התקופה בה בכנס הס.ד.ט. באופן פעיל למאבק החברתי בארצות הברית.

אחד הגורמים שסייע להתפתחות זו היה הקמתם של אירגונים כוסיים שגם הם התפקחו מאסליית מנהיגיהם הליברלים, ויצאו למאבק ממסי. מרידות החלו לפרוץ בגישאות הכוסיים, ויותר ויותר ארגונים כוסיים לוחמים הפכו לגורם בעל מסקל בארה"ב. המסורה התקיימה ארגונים אלה וביססה לרצוח את כל מנהיגיהם, אבל כבר אי אפשר היה להחזיר את הגלגל אחורנית! האפרו=אמריקאים התעוררו ויצאו למלחמה התפתחות זו נתנה דחיפה גם לט.ד.ט. מספר החברים בארגון גדל ופעולותיו הפכו יותר ויותר לוחמות. כמעט ולא הייתה אוביברסיטה אחת שלא התעורר בה מרד הסודנטים. באותה תקופה היו כל דרישותיהם של הסודנטים מוגבלות לתחום

האוביברסיטה: הם בלחמו למען ביטול ההגבלות על הסטודנטיות שגרו במעובות, למען חופס הדיבור וחופס הפעילות הפוליטית ולמען הגדלת מספר הסטודנטים הכושים באוביברסיטה. במקביל קמו גם ארגונים של סטודנטים כושיים שדרשו הכנסת ההסטוריה של הכושים באמריקה לתכנית הלימודים, לימוד התרבות הכושית=אפריקאית ואף לימוד הטפה הסוהילית.

לסיאן הגיעו המרידות בסנים 89-1967, כשהמפורסם מכולם הוא מרד הסטודנטים באוביברסיטת קולומביה במאי '68. תוך כדי התפתחות תנועת הסטודנטים הצטרפו אליה חברים בעלי הכרה פוליטית, שתנאי המאבק המתמיד בהם עמדה התנועה סייעו להם בהחדרת התודעה האנטי אימפריאליסטית ובהעמקה המעמדית שלה. חברים אלה רצו לקטר את מאבק הסטודנטים בגד הגזענות והמלחמה בויאטנם למאבק הפועלים בתוך ארה"ב. רעיונות מרכסיסטיים אלה זכו לתגובות חיוביות בקרב הסטודנטים, ובתוך הס.ד.ס. קמה סיעה שקראה לעצמה "ברית סטודנטים ופועלים". הסנים הספורות בהן בלחמו הסטודנטים על זכויותיהם בתור סטודנטים, לימדו אותם לקח חשוב: אוביברסיטה חופסית יכולה להיות רק כאשר תהיה אמריקה כולה חופסית. רק כאשר יבצח מעמד הפועלים האמריקאי ויחסל את מסטר הניצול והגזענות. לכן דרשו חברי "ברית פועלים וסטודנטים" סארגון

הסטודנטים כולו יצטרף למאבקו של מעמד הפועלים האמריקאי.

אולם לא כל הסטודנטים למדו את הלקח, ובוועידה הסבתית של הארגון, ביוני '69, התפלג הארגון. חלק מחבריו המשיך להלחם על זכויות הסטודנטים בתחום האוניברסיטה בלבד, חלק קטן מהם פנה לטרור נגד המסטר, וירד למחתרת, ואילו החלק הסליסי המשיך להתקיים כס.ד.ס. אבל הפעם כארגון סטודנטים שמטרתו היא להתאחד עם הפועלים. רוב חברי הארגון המסיימים את לימודיהם הולכים לעבוד בבתי חרוטת כדי להתקרב אל הפועלים וללמוד מהם את דרכי המאבק. עם הפילוג חדל הס.ד.ס. להיות ארגון הסובי, ולמעשה אין היום ארגון המאחד את כל הסטודנטים - כסטודנטים - במסגרת אחת. במקומו קמו תנועות אחרות, קטנות יותר, שהמסיכו לרכז את מאבק הנוער והסטודנטים נגד המלחמה בויאטנם. מדוע איפה ירד המתח בתוך האוניברסיטאות בארצות הברית? הסיבה העיקרית היא שיותר ויותר סטודנטים הגיעו למסקבה סאי אפטר לסנות את פני האוניברסיטה תחת המסטר הקיים. לכן הם רואים את בעייתם כחלק מהבעיה של החברה האמריקאית כולה. עיקר פעולותיהם של סטודנטים אלה כיום הן הפגנות הזדהות עם פועלים סובטים, הפגנות פוליטיות נגד המסטר החוספות את אופיו האימפריאליסטי.

חלק בכבוד מפעולות הסטודנטים היום מהווה המלחמה נגד הגזענות. במלחמה זו מצטרפים הסטודנטים למהפכנים הכוונים בארה"ב, המדגישים את הקשר בין מלחמתם של עמי הודו-סין לבין מאבקם של הכוונים בתוך ארה"ב. סטודנטים אלה מצטרפים למאבק המהפכני בתוך ארה"ב, שבועד לסבור את "האחדות הלאומית" האמריקאית, ולהציג את האופי האמיתי של המאבק. זהו מאבק בו בלחמים הפועלים הסחנורים והלבנים בתוך ארה"ב, יחד עם עמי הודו-סין וכל העמים המדוכאים ע"י האימפריאליזם האמריקאי, נגד בעלי ההון, נגד הבורגנים ומסרתיהם, נגד מסטר הניצול והגזענות - למען המהפכה הסוציאליסטית.

ובליכוד הזה של כל המנוצלים והמדוכאים נגד האוייב המשותף שמון טור הנצחון.

עדות המזרח (מאמר שני)

במאמר קודם, שהתפרסם ב"מאבק" מס. 3, הדגשנו את העובדה סטייכות עדתית כמעט מקבילה בחברה הישראלית לטייכות המעמדית. הדגשנו שרוב ה"אירופים" נקלטו בסכבות העליונות (הסכבה הגבוהה של מעמד הפועלים המקצועי, ההתייטבות העובדת, הפקידות ההסתדרותית, המבוגרים של המפלגות והמדינה, הטכנוקרטיה

החדשה, האינטליגנציה הרשמית - וכמובן בעלי ההון ממס). לעומת זאת הראינו
 סרוב ה"מזרחיים" בדחפו אל הסכבות הנחותות (אנשי מוסבי העולים באזורי פיתוח
 ויטובי ספר שלא מקבלים תקציבים, הפועלים הסכירים בתעשייה ובשרותים, הפקידים
 הנמוכים במנגנוני המדינה והצבא).

כפי שראינו חלוקה זו איננה מקרית. היא מסקפת את אי הסימיון הכללי
 בין המערב והעולם הסליסי, בין החברות התעשייתיות לבין החברות התת-מפותחות
 בין הארצות האימפריאליסטיות והארצות הקולוניאליות. חלוקה זו מסקפת גם את
 תולדות ההתיישבות הציונית. כי המערב נתן לציונות את ההנהגה הפוליטית,
 הכלכלית והאינטלקטואלית שלה, מזרח אירופה נתנה את ההמונים המתנחלים לפני
 קום המדינה ואילו אפריקה ואסיה סיפקו את "הסחורים" היהודיים אחרי 48.
 כי אחרי 48 כמעט בעלמה לגמרי העבודה הערבית מהסוק הישראלי, והיה
 צריך להפעיל את המנגנון הממסלתי והמדינהלי שהיה קודם לכן בידי הבריטים, עד
 לדרגות הנמוכות ביותר (דואר, רכבת, משרה, מכס וכו'). אך ההבדל בעמדה
 החברתית בין "סחורים" ל"אירופאים" איננו רק תלוי בתאריך ההגירה, וגם לא
 בדרגת הישראליות: הצבר בן עדות המזרח בטאר "סחור", אפילו אם אביו בולד
 גם הוא בארץ. בו בזמן שמהגר האנגלו-סכסי או המזרח אירופי בהנה מתמיכה

המאפסרת לו שלא "ליפול" לתוך מעמד הפועלים של מדינת היהודים, הרי רוב הפועלים הפסוטים והבלתי מקצועיים הם "מזרחיים".

למרות שהממסד הציוני כולו מבטח להכחיס את קיומו של הפער הזה, הרי הסטטיסטיקה מראה שהוא קיים, ואפילו הולך וגדל.

הפער הזה גם קיים במוחותיהם של הישראלים, ולמרות הוראת הסתייגה הרשמית הם מודים בקיומו. מהגרים שמוחם מלא גזענות אירופית, מעבידים המחפשים חזקות - כולם מכירים בפער הזה ו"מבינים" אותו, כלומר: מצדיקים אותו. רבים מהם גם מבטאים בגלוי את הבוז שלהם כלפי ה"סווארצזס".

בני עדות המזרח גם הם מכירים בפער, ולפני מלחמת '67 כאשר פגע בהם המיתון, דחפה אותם ההכרה הזו לצאת לרחוב. היו אלה הפגנות - לפעמים גם אלימות - של עשרות אלפי מובטלים שיצאו בגד המססרה והמססלה. מואדי סליב בחיפה וההפגנות ההמוניות בתל-אביב, דרך המהומות של פועלי אסדוד ודימונה. המוני פועלים ומובטלים ישראליים "מזרחיים" ביטאו את הכרתם ואת אי סביאות רצונם.

המלחמה, יחד עם ההסטרית הסובייניסטית המופצת מעל גלי האתר והעתונות של סצי הצדדים, גיבסה מחדש את הליכוד הלאומי. ואילו בישראל הביא הנצחון

ופרותיו (תעסוקה מלאה, אימפריה, דהיית המסבר הכלכלי) לכך סלזמן מה הסלימו
ה"מזרחיים" עם מצבם.

ובכל זאת בזמן האחרון, בתקופה של הפסקת אש ממושכת (רשמית או לא)
המקפידה את המלחמה לזמן מה ומאפשרת רגיעה יחסית לאורך הגבולות - טוב באו
ההכרה ואי הסיפוק לבטוי אופייני ביותר. בני גוער מן הסכונות בירוסלים,
סרובם רסומים בפנקסי המסד כ"מקרים סוציאליים", התארגנו בתור "פנתרים
סחורים". הם הודיעו על כוונתם לערך הפגנה, וסיגעו את המסד לגמרי. גולדה,
קולק והילל ("מסתף הפעולה הסחור") בפגסו והחליטו שלא יתכן אירוע כזה.
העתונות וחברי הכנסת יצאו מכיליהם וחטפו פניקה רק מעצם המחשבה על אפשרות
כזו. כך שהמסדרה עצרה תריסר פנתרים ירוסלמים וכמה מידידיהם מהסמאל החדש
יום לפני מועד ההפגנה, וחטבה שהטריק הזה יפתור לה את הבעיות.
אך למחרת התבהלה הפגנה אחרת. הסתתפו בה ליברלים כמו דן בן אמוץ וגם
מלוכלכים כמו עמוס קיבן, והסיפו לזכות הדמוקרטיה להפגין. גם זה עסה
הרבה רעס, והבלון פוצץ.

ב-1971, ב"מצב בסחורבי", דחפה המציאות של החברה הישראלית יהודים
צעירים טאיבם עולים חדשים, לזהות את עצמם כ"סחורים" ולהתחיל לזהות את

*

אבל עד שיגיעו להכרה ברורה באוייביהם האמיתיים יש עוד בכל זאת דרך ארוכה. כי יתכן מאוד שהמרידות של היהודים המזרחיים היא כללית ומקיפה את ישראל כולה - אך עדיין היא מתבטאת בסם באמנות למדינה הציונית. "אנו רוצים להיות ככל האחרים במדינה הזאת," אומר הכרוז שהופץ ע"י הפתרים הסחורים. כמו האחרים?

כמו האחרים בעכו? כמו האחרים בבצרת, בגליל, במסולס? כמו האחרים בעזה ובמזרח ירושלים?

כל זמן שצעירים אלה ברתעים מלראות שהגזענות אליה הם מתנגדים היא אותה גזענות המסמסת לדכוי ערבים (לא "בטחון" אלא מערביות!); כל עוד הם מוחים בסם באמנות למדינת ישראל הגזענית, כל עוד הם קוראים לעזרת הציונים ה"טובים", חובבי הסיוויון - הם עדיין לא זיהו את אויבם, ובסום פנים ואופן אינם יכולים להביסו.

היהודים בני עדות המזרח הם קרבנות ביצול מעמדי ודכוי גזעני. אבל הסיבה לגורלם זה איננה בגורם "אשכנזי" באופן ספציפי, אלא בגורם מערבי וקפיטליסטי באופן כללי. סורסיה של סיבה זו בעוצים במהות המפעל הציוני עצמו,

התובע כי ישראל תהיה מערבית ולבנה כדי שתוכל גם להגן על האינטרסים של המערב וגם ליהנות מתמיכתו. החלום על מדינה קפיטליסטית, המקדשת את עצמה למען העליזות המערבית, שבה יהנו בני עדות המזרח (בתנאי שהם יהודים) מסיוויון כלכלי וכבוד אנוסי - זהו חלום סטוטי וחסר כל סחר. בדיוק כמו החלום על מדינה ציונית, ליברלית והומנית, אשר לא תדכא או תנסל את ערבייה.

הדכוי המופעל על יהודי עדות המזרח הינו חלק של הדכוי והניצול הכלליים של העמים האפריקאיים והאסייתיים בידי הכורגנות האיספריאליסטית של המערב. את זה אין בן עדות המזרח הממוצע בישראל רוצה לראות. כי הוא רוצה שיכירו בו בתור ישראלי מלא. בתור אדון אמיתי. בתור לבן ממש.

הדרך עדיין ארוכה, אבל בסופו של דבר יבין כל "סחור" שיש לו רק ברירה אחת: או להסלים עם מקומו בסדר החברתי הזה של העולם, או לערער על הסדר הזה כולו. הגזענות האנוסי ערבית היא אבן הפינה של דכוי היהודים בני עדות המזרח. אי אפשר לבטל את הדכוי הזה מבלי לחטל את הגזענות. כל פעם שיהודי מזרחי צוחק על ערבי או על ערבים, כפי שקורה יום יום; כל פעם שהוא עוסה את זה בפני "אירופים" (תוך כדי ידיעה ברורה עד כמה הם אוהבים שהוא יעסה אג זה) -

הוא בונה בידיו שלו עצמו את הנסק המסמס לרכויו. "לפני שבהייגו לקורבנותיה
(של הגזענות), הייגו לסותפיה." כך הגדיר זאת סופר שחור מן המערב לפני 20
שנה.

אין צורך להיות גביא כדי לחזות שבעתיד יופיעו יותר ויותר סימנים של
פנתריות. סוס הקצבת תקציבי סעד, סוס רצון טוב המופגן ע"י עובדים סוציאליים,
איגו יכול למנוע מהמנוצלים להכיר בניצולם.
אך על העם להכיר את האמת: יש רק גזענות אחת - ביתה במערב הקפיטליסטי,
וסמה אימפריאליזם.

לגזענות זו יש רק תשובה אחת - והיא ליכוד המדוכאים.
תמצית האפלייה היא האגדה על העליונות הלבנה והתרבות המערבית.
תמצית התשובה המהפכנית לאפלייה היא אחוות המנוצלים של כל האומות
במאבק מסותף כדי להביא לבצחון האדם.

לגבי הישראלי בן עדות המזרח - הפועל הערבי, ה"שחור" הפלשתינאי - זהו
אחיו לשאבק !

הברית הקומוניסטית המהפכנית הינה קבוצת סוציאליסטים ערבים ויהודים המקדישים את עצמם לדבר המאבק המסותף של פועלי סבי העמים. אנו קוראים לפועלים והאזכרים היהודיים והערביים להתארגן כדי להקים יחד עם המוני העמלים באזור חברה דמוקרטית עממית - מזרח תיכון סוציאליסטי; חברה בלי דכוי מעמדי או לאומי, חברה שבה כל הסלטון יהיה בידי העם העובד.

אנו קוראים למאבק:

* נגד האימפריאליזם - נגד סלטון המעצמות הגדולות, נגד ביצול העמים הקטנים ע"י המדינות ה"מפותחות", נגד הגזענות; נגד המלחמות האימפריאליסטיות ונגד ה"סלום" האימפריאליסטי.

* נגד הציונות - הרוצה לפתור את בעיית היהודים על חשבון הערבים, המסתמכת על האימפריאליזם האמריקאי אויב כל האנושות, הסואפת להפוך את כל ארץ ישראל=פלסטין ל"מדינת יהודית" ריקה מערבים או המדכאת את ערבייה, הרבה את יהודי ארץ ישראל למלחמת נצח בלתי צודקת נגד העמים הערביים.

* נגד הריאקציה הערבית - הפוליטיקאים והמנהיגים שמעמד בעלי הקרקעות והבורגנות, המסתמסים בדת, גזע ואומה כדי להטעות את הפועלים והאזכרים וכדי לדכא את התנועה ההמונית במדינותיהם; סלעולם לא החמיצו הזדמנות לבגוד בהמונים, גם לטובת אדוניהם ומגיביהם האימפריאליסטיים וגם למען המסך סלטונם האבסי עממי; סקריאותיהם למלחמת קודם ו"הסלכת היהודים הימה" הן בן הברית הטוב ביותר של הציונות.

יצירת חברה סוציאליסטית באזורנו דורשת שבויים עצומים, סלא יתחוללו

מהיו למחר או בלא מאבק ארוך וקשה. אנו רק בתחילת הדרך, אך אנו יודעים כי
אין אלטרנטיבה אחרת למלחמה שבצחית בין עמי האזור, ולהמסך סיעבודם ע"י
מדבאיהם המקומיים והזרים.

איננו מסלים את עצמנו כאילו אפשר יהיה להביא לסבויים אלה בדרך שלווה.
הריאקציה של כל האומות – המבהיגים הציוניים, המסטרים הערביים ואדוניהם
האימפריאליסטיים – אינם מתכוונים כלל לתת לסבויים אלה להתחולל. בסק החמונים
נגד כל אלה הוא ארגון החמונים. מפלגה. לא כדי ללכת לבחירות או להגן על
אינטרסים מיוחדים בתוך מסלול הבורגנים, אלא כדי לרכז את כוח החמונים
וליצור את המקום והמסגרת לפעולתם. כדי ליצור את המחנה שלהם.
לתרום לבנייתה של מפלגה כזאת – זוהי סאיפתה של הברית הקומוניסטית
המהפכנית.